

Õnnisõnum

Kristlik
Ühing

"Ühendus
Kristuses"

Mina elan ja teie peate elama
Joh. 14,19

№ 1.

ELU-PÄIKE

KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ KUUKIRI

ilmub 1 kord kuus

Üksik number 20 senti

Tellimise aadress:

Põltsamaa, Pargi uul. nr. 2
„Elu-Päike“ — talitus

Elu-Päikese talituses on müügil Nataly Smirnoffi

Vaimliku sisuga raamatud:

1. „Mis teie Elavat surnute juurest otsite?“ . hind 35 s.
2. „Tölneri ja variseeri palve“ „ 15 s.
3. „Missugust usku on meil tarvis?“ „ 10 s.
4. „Kuidas leida Jeesust?“ „ 8 s.
5. „Pimedusest Valgusse“. Meeta Orav „ 75 s.

Tellimise aadress: „Elu-Päike“ talitus.

Järgmises „Elu-Päike“ numbris ilmub Nataly Smirnoffi sulest vaimlik-psükoloogiline analüüs Therese Neumanni ja Konnersruthi „ime“ kohta.

Toimetuse teadaanne „Elu-Päike“ lugejaile.
Elu-Päikeses — hakkab ilmuma eriosakond vaimlikkude küsimuste ja vastuste jaoks alates järgmise numbriga.

Ajakirjas avaldatud tööde äratrükkimine, tõlkimine ja mahakirjutamine nii osadena, kui tervikuna ei ole lubatud

ELU-PÄIKE

№ 1. KRISTLIKU ÜHINGU „ÜHENDUS KRISTUSES“ KUUKIRI № 1.

Juuni

Vastutav toimetaja: Karl Nusar.

Väljaandja: KRISTLIK ÜHING „ÜHENDUS KRISTUSES“.

Toimetuse ja talituse aadress: Põltsamaa, Pargi uul. № 2.

1933.

Riigiraamatukogu.

Ja. B. 9. 178.

sf. 8581 8581

Ülestõusmise päev.

№ 2
RIIGIRAAMATUKOGU

Koiti süütas lõkkele kogu taeva, oma esimeste kiirte roosase valgusega.

Loodus ärkas pisarais...

Oitel värisesid hommikuse kaste säravad tilgad...

Tõusis elu päike... looduses aga hõljus tasane, õrn, piiritu nukrus... Nukrus, jäänud maha kui matuseöö jälg... Kahvatutena, ära vaevatud arusaadamata lahutatuse kannatustega, mis katkestanud kõik hinge keeled, tõusid põlvedelt üles myrikandjad naised. Nad iksid ja palvetasid terve öö, kuid nende lõhestatud südamed ei leidnud hingust... Haav—sügav ja saatuslik kaotus arusaadamata neile. Nende Päästja, nende Issand ning Sõber suri ja jõudis kätte ju kolmas päev kui Tema oli kantud hauda, aga nad olid nii harjunud Tema jalgade juures avama Temale oma südant... Nüüd ei olnud Teda. Unetud ööd ja päevad möödusid ikmistes... Nad olid lohutamata...

Hommikused kiired tungisid tasa rõomustelles tüppa... Ajasid välja öö... ja esimestena töid läkituse suurest elu ülestõusmisest, kuid nemad ei saanud veel aru. Need õrnad, Kristust armastajad hinged, omandasid pisarais ja kurbuses imeilisi lõhnavaid salve ärasalgamise, alanduse ja sõnakuulmise allikaist. Nad otsustasid viia need aromaadid haudkoopasse ja valada neid koolnud Päästja kehale.

Nad läksid kartuses... nad teadsid ja nägid seda hiiglast kivi, mille veeretanud juure Issanda vaenlased oma julmuses ja pimestatuses; vaenlased, kes tahtsid takistada Jumala Poja ülestõusmist ja valvasid Teda haud-koopa juures.

Päike säras horisondil ja tema kiired süütasid lõkkele terve taevakaare...

Myrikandjad ruttasid... ja pidasid aru... vaja oli lahendada piinav küsimus: kes

veeretab ära selle suure kivi, millega inimesed pitseerinud kinni Tema Keha ja sulgend ülestõusmise võimaluse Kristuse kirikule...

Siis oli saadetud taevast Jumala ingel. Ta veeretab ära kivi ja terve maa kõikus, ja ei leidunud väge, mis oleks suutnud peatada Kristuse elu ülestõusmist.

Loodus ärkas... ja rõõmsalt hingates sisse elu, tõmbus päikese — elu ja soojuse allika juurel...

Kurvastatud hinged, ikkes oma Issanda pärast, rühkisid ikka edasi... nad otsisid oma Päästjat... ja tulid paika kuhu maetud Jeesus — maetud maha Tema kirik ja suletud sissekäik. Kinnise kalmu asemel, pimeduse ja kivide külmuse asemel — hõiskav Jumala ingel — tõe säras, ootas neid koopasus...

Ta avas neile nende eksituse sügavuse ja nende otsingute mõttetuse.

„Mis teie otsite Elavat surnute keskel? Teda—ei ole siin! Ta on tõusnud üles!“ Imelikud sõnad... arusaadamata sõnad... nad otsisid oma Issanda surnud keha ja tahtsid lõhnavaid salvidega ning pisaratega osutada Temale viimast austust... Kuid vaata — Ta elab ja selle ilma surnud hingede keskel Teda leida ei saa. — Sellesse matmise paika jäivad maha ainult Tema surilinalad — heledad ja puhtad, kuid ainult inimlikkude õpetuste linad Kristuse teest, milledega inimesed tahtsid siduda Kristuse Keha...

Kuid — Ta on ülestõusnud! — Teda Ennast ei olnud, haudkoopas lamasid vaid linad... Lootus koitis heleda koiduna hauale tulevate naiste äravaevatud südamed...

Nad ei mõistnud veel... ei suutnud veel tungida sündinud ime sügavikku; nende süda leegitses Jumaliku usu ja armastuse tules... ja nad söötsid hõiskava rõõmuga Tema õpilaste juure...

Naistele oli osutatud au; neile oli esimestena ilmutatud taevast maailma Päästja suur ülestõusmine...

Kristuse õpilastele näis olevat naiste tuline, elav tunnistus tühjana, murest haigestunud ettekujutuse fantaasiana... sest nad teadsid, et Tema Riik on taevas ja ei uskunud, et Ülestõusnu on ilmunud maa peale ja kõnnib nüüd inimesoo keskel...

Peetrus — võitev, põlev inimese usk — võttes vastu usaldusega ülestõusmise läkituse, sööstab matuse paika... temaga ka teine Kristuse õpilane — Johannes, kes kehastab eneses piiritult kannatavat Kristuse armastust.

Johannesel ei jätkund mehisust minna hauda... Läks sisse Peetrus ja veendus

ususilmadega, et tema Juhataja on ülestõusnud! Ta leidis haudkoopas ainult linad... Siis läks sisse armastus... läks sisse Johannes ja uskus suurde ülestõusmise imesse... Ülestõusnud Jeesus astus uskunud südamete ette ja sõnus: „Rõõmustage!“

Lõpnu on matuseööl... Saabund on kiirgav uue elu hommik! Määratu eksituse ja keelu kivi on veeretatud ära... Süngesse kivisesse haudkoopasse jäid vaid Tema Jumaliku õpetuse linad... aga Tema — Ülestõusnu on taevas ja maa peal...

Nii veeretavad inglid julma pimestuse hiigelkive inimsüdameilt.

Ja inimeste südamed avanevad Elavale Kristusele... avanevad Tema elustavatele armastuse ja rõõmu kiirtele! Ülestõusnud Jeesus kõneleb ka täna tervele inimesoole ja igale hingele: „Tulge Minu juure! Mina elan ja teie peate elama!“

Õde Kristuses *Nataly Smirnoff.*

Maria hing.

Tumedal, kurval maal tõusis tõese Kristuse hele koit... Messias — Jumala Poeg — tõi taevastest kõrgustest maa peale Oma Jumalikud armastuse, halastuse, andestuse ja pühaduse seadused...

Need päästva ja vaimustava Kristuse armastuse seadused, kui kuldsed juubeldava Päikse kiired peegelduvad puhtate vete sinistes sügavustes...

Nii peegeldusid nad Maria helge hinge sügavikes ..

Ta jättis maha kõik palavas armastuses Jeesusesse ja täies alanduses istus oma Päästja jalgade ette...

Ta jättis maha oma isikliku, patuse, ilmaliku tee... Ta leidis Kristuse teel.. Kitsa, okkalise tee.. kannatuse ja ärasalgamise tee...

„Maria valis välja parema, taevaliku osa ja seda ei võeta temalt igavestil!“ — ütles Kristus.

Maria armastuses avatud südamesse voolas uus, imeline Kristuse õpetus — kannatavas armastuses vaenlastele andestav ja palvetav nende eest...

Maria hing osastus Elava Kristuse Olemusse. Ta tõusis maa pealt taevasse ja talle avanes see sügav vaimlik elu, mida

ei tunne, ei näe ja ei mõista patune maailm... Ei mõista inimsugu... ei mõista tema targad...

Lihtne, usalduv lapselik Maria hing, jättis maa — ta avanes taevale...

Tema igavese päikese kiirtega läbi paistetud hing, läks Kristuses surmast Ellu ja valmistus kohtamiseks Ülestõusnud Kristusega...

Kristus võites ära põrgu, pimeduse ja surma, tõustes üles ilmus esimesena Mariale...

„Rõõmusta!“ — ütles Ta Mariale. Maria langes Tema jalgu...

Ta õppis järgima kannatavale ja ristilöödud Kristusele .. Ta oli valmis järgnema Ülestõusnud Kristusele ..

Oh hinged, valmistuge ka teie nagu Maria — kohtama Ülestõusnud Kristust! Avage vaimusilmad ja Ta ilmub teile ning tunnete ära isiklikult — tunnete ära ise, et Kristus on tõusnud üles!

Veel enam: teie saate teada, et Ta on tõusnud üles teie jaoks...

Rõõmusta, Maria hing — „Kristus tõusis üles!“

Õde Kristuses *Nataly Smirnoff.*

Religioossed liikumised.

Arvutud religioossed liikumised esinevad tõendina, et iga inimese südames on tung otsida ja leida Jumalat. Jumala salgamine on kasvatuse kunstlik pooge. Selle teesise õigluslikkust tõestada on kerge: iga ümberpöörduv ateist, kes leiab taas oma sisima vahekorra Loojaga, tõestab, et nende Jumala salgamine oli väljaspoolt mõjuvate tegurite resultaat, kuna sisemise elu ürgmetes ei lakanud elamast teadvus Jumala olemasolust. Jumala tunnustamine nõuab terve elu muutmist kooskõlas Jumala seadustega. See tõde viib inimese, kes tahab elada egotsentrilist elu ühele või teisele poole otsustamise vajaduseni. Jumal ja patune elu **ei mahu ühte!**

Just siia on varjule pandud ateismi mürgine allikas: **kas Jumal või maailm!**

„Sõprus maailmaga on vaen Jumala vastu“. (Jaak. 4,4). Inimene, kes otsustab välja sulgeda oma elust Jumala, astub välja vaimlik sisemisest ühendusest Jumalaga ja muutub Jumala vaenlaseks. Inimene ise eraldab enese oma Jumaliku Looja südamest. Selle sisemise eitava suhtumisega Jumalasse, on seletatav viha ja tagakiusamine Jumala tõe sisseeadmist ja Kristuse eneseärsalgamise — elu otsijate vastu.

Usk — on inimesse sissesündinud tung leida oma Loojat ja astuda Temaga elavasse läbikäimisse.

Maha lüüa usk mõistuslike otsustustega, tähendab juurteni välja suretada igasugune vaimlik elu.

Ähvardavad tegurid: läbikatsumised, viletsused, haigused ja surm avastavad kohe nende hingede vaimliku pankroti, toekusetuse ja meeheite, kes surmavad eneses usu.

Usk on eluvool, mis ühendab inimese valgustusriista tema elu ja valguse Allikaga.

Inimene, kes on ühendatud Jumalaga ei karda midagi ja isegi surm on temale helge üleminek igavesse olemisse.

Religioossed liikumised ei ole midagi muud, kui Jumaliku tõe kindlaks-tegemise otsingud. Igas religioossetes liikumises on reformatsiooni element s. o. püüd vabastada inimlikkuse pärisorjusest vaimlikku selleks, et leida Jumalikku.

Traagiline on see nähe, et igas reformatsioonilises liikumises võib kombata religioosse ateismi surmavat haputaignat. **Religioosse ateismi all, et seda eristada harilikust intellektuaalsest ateismist,**

ma mõistan Jumalikkude ideaalide kuulutamist, mis maetud inimlike vormide ja sõnade haudkoopasse.

Religioosne ateism sisaldab eneses tapvat mürki, mis viib terve inimsoo kahtlusse ja eksitusse... Intellektuaalne ateism ei sisalda seda vaimlikku hädaohtu, mida kannab eneses religioosne ateism, sest intellektuaalne ateism salgab Jumalat avalikult. Religioosne ateism võtab omaks välisest küljest Jumala ja usundliku elu; sisemiselt eitab elavat Jumalat, eitab hinge ja Jumalaga elava läbikäimise võimalikkust, eitab Jumalikkude vastuste ja ilmutuste võimalikkust ja ei tunnusta imesid ning terveks tegemist Kristuse väega. **Religioosne ateism on vaimliku jõuetuse, uskmatus kurb resultaat; Püha Vaimu juhatuse puudumise tulemus tema esindajates** (Luuk. 24,49). Surnud Jumal, surnud usk, surnud läbikäimine — vormi ja sõnade juubeldus vaimu ja elu üle — need on religioosse ateismi tegelikud tagajärjed.

Religioosne ateism on kõige variseerlikkuse ja vagatsemise allikas, kuna nende usklike tegelik elu ei vasta kuulutatud sõnadele ja ideaalidele — see on sobivaim religioosse ekspluatatsiooni platvorm. Religioosse ateismi surmavate seadustega on seletatav lagunemine ja surm kõikides religioon — reformatsioonilistes liikumistes.

Religioosne ateism — on saatana geniaalne väljamõeldis terve Jumaliku inimsoo päästmise plaani juurteni hävitamiseks.

Missugust religioosset liikumist kujutab enesest Kristlik Ühing „Ühendus Kristuses“ ja milles tema vaimliku reformatsiooni element? —

Mispoolest erineb see vaimlik organisatsioon teistest mitmeladilistest kaasaegsetest religioossetest liikumistest? —

Maailm seisab rahutuses religioossete suundade rohkuse ees ja esitab küsimuse: „Kui on üks Jumal ja üks usk (Eves. 4,5), kust tuleb siis vaadete rohkus ühe küsimuse kohta, omades sealjuures ühe aluse Jumala Sõnas?“ — Vastus on väga lihtne: **niikaua kui religioossete liikumiste sisu seisab isiklike, inimlike mõistete ja mõistuslike arvamuste väljendamises ja edasiandmises — siis kui palju päid, nii palju ka erinevaid vaatekohti!**

Tarvitseb vaid pöörduda tagasi Elava Jumala juure; elava ühenduse juure

Jumalaga; pöörduda tagasi esimese apostliku Kristuse kiriku ideaali juure; ainsa elava usu ja Kristuse elu juure, kui kaovad ära kõik lahkelid ja kõik tõemeelselt Jumala järele jänunejad voolavad kokku üheks Kristuse karjaks (Joh. 10, 16).

Puhtnimlikkude, isiklikkude elementide juuresolek vaimlikkudes küsimustes, hävitab Jumaliku ainsuse. Kõik vaimlik peab ka lähenema puhtvaimlikult.

Liikumise „Ühendus Kristuses“ sisu, mõte ja ideaal on vaatamata rahvusele, usutunnistusele ja seltskondlikule seisukohale viia hingi isiklikku elavasse ühendusse oma Päästjaga.

Ühingu siht on avada see elav, sisemine hinge tee, et taotella täielikku osastumist Kristuses, Jumaliku Olemusse: „Mina olen neis ja nemad on Minus“. (Joh. 17, 21-23). Selle puht-vaimliku liikumise vaimlik reformatsiooni element seisab selles, et „Ühendus Kristuses“, kuulutab Elavat

Jumalat, elavat ühendust Tema ja tõelikku vaimlikku elu Kristuses, protestiks sisemisele religioossele ateismile, mis juurtes surmab inimeses kõik elava ja vaimliku!—

Religioosne ateism lahutab hinge Jumalast — „Ühendus Kristuses“ otsib hinge ühendust tema Jumaliku Ülestõusmise ja õnne allikaga!

Minnes seda elavat, puhtvaimlikku teed, alalises läbikäimises Elava Kristusega, võib päästa hingi kõlblisest langusest, meeleteist ja enesetapmisest.

„Ühendus Kristuses“ on kivine alus Jeesuses kõikidele nõrkadele, nõtratele ja kannatavatele hingedele, kes kaotanud pinna maise elu soos, kes otsivad abi, jõudu ja tuge! — „Ühendus Kristuses“ avab oma südame kõikidele õnnetele, haigetele ja haavatutele! —

Õde Kristuses *Nataly Smirnoff*.

„Ühendus Kristuses“ siseelust.

Kristlik ühing „Ühendus Kristuses“ erineb põhiliselt kõikidest teistest religioossetest organisatsioonidest oma kõrgete kristlikkude ideaalide poolest siseelus ja see vaimlikutöö aare kuulub öele Nataly Smirnoff-Štšerbakoffile. Evangeelsetes organisatsioonides, eriti ametlikes kirikuis, puudub see ainus sisemine tõsi-vaimlik elu ja see esinebki kristliku kiriku tuuma purunemise ja lagunemise tõeliku absoluutpõhjuseks. Kristus ütles: „Jumala Riik ei ole sõnas, vaid väes ja ta on meie sees“ (1. Kor. 4, 20. Luuk. 17, 21). Kristus juhib Oma õpilaste peatähelepanu just sellele, et Tema õpetuse vaimlik tuum puutub inimese siseellu. Kristus kõige valjemal kujul hoiatab välise kristluse eest, mis valatud välisesse vormidesse ja sõnadesse. Meie ajal puudub ja on unustatud just sisemine külg kristluses. Usklikud ründavad ja kritiseerivad maailma ja lähevad sellega Jumala Sõna vastu, mis kõneleb, et Jumal mõistab ilmlikkude üle kohut. Mitte maailma, vaid ennast peab usklik uurima Jumala Sõna alusel ja töötama oma sisemise seisukorra kallal taotelles kõrgeid Kristuse elu ideaale. Selle puht vaimliku haridustööga ja hingede kasvatamisega vaimus on tegevad Smirnoffid. Ei ole midagi madalamat, kui nendele juure kirjutada isiklikke maiseid huviseid või süüdistada neid millegi lõhkumises. Smir-

noffide vaenlasteks osutuvad isikud, kelle puuduvad omal need vaimlikud saavutised, mis vajalikud inimhingede vaimlikuks juhatamiseks. Ilmalikke teadmisi meie võime omandada kas raamatutest või teistelt inimestelt ja ilusaid jutlusi võib koostada võõra materjali põhjal.

Teisiti seisab asi vaimlikus elus. **Ainult tões ja tegelikus elus, ristisel kannatusel, erandlikult isikliku kogemusega, omandatakse vaimlik tunnetus ja vaimlik kasv.** Nende vaimlikkude tegurite saavutamiseks on võimatu sisemine kristlik elu ja vaimlik hingede kasvatus Kristuse Vaimus; rahu, puhtas armastuses ja täielikus rõõmus. Selle ideaali saavutamise suurim raskus seisab selles, et vanemad peavad olema rahu, eelistuseta armastuse, alandlikkuse ja eneseärasalgamise eeskujudeks. Arusaadav, et saatan püüab õonestada ja rüvetada kristlikku ühiselu ja tema vanaid liikmeid, sest saatan tunneb hirmu ainult Kristuse väe ees, mis avaneb neis usklikes, kes võtavad Kristuse Vaimu oma südamesse ja elavad sisemist vaimlikku elu. Kristus ütles: „Ma ei ole sellest maailmast“ (Joh. 17, 16) — ja Tema tõelikud õpilased ei või ka kinnituda millegi maise külge. **Meie usklikud on oma vaimlikus elus liig noored selleks, et otsustada midagi õieti vaimlikkude isikute kohta. Ainult see, kes ise käib okkalist Kristuse**

teed, ärasalgamise ja lihasurma teed, võib anda südamega vaimliku mõistmise vastukõla. Üleilmselt tuntud India **Apostel Sādhū Sundar Singh**, kirjavahetuses Smirnoffidega, kirjutab sellest, et nad on kutsutud Issanda austamise vaimlikule tööle ja pöördub õe Nataly Smirnoffi-Štšerbakoffi poole järgmise lohutus-värsiga:

„Jumal annab meile seda, mis Tema teab meil' vaja olevat, ja paremaid asju kui need, mida meie soovime. Ta on hea kui annab, võrdlemata hea, Ei sugugi vähem siis, kui ta võtab; **Ja kannatus Tema valitsevatest kätest on meile—varjatud õnnistuseks.**

(Tõlge inglise keelest).

Sādhū Sundar Singh.

Nende sõnadega avab Sundar oma sügava nende raskete elutingimuste äramõistmise, milles viibivad Smirnoffid.

India Apostel teab Issandalt, kes on Smirnoffid, tundmata neid füüsiliselt. — Mitte Smirnoffide isiklik mõju ei oma tähtsust meie vaimlikus elus, vaid see, et Issand neid tarvitab oma tööriistadena. Annan edasi õe Nataly Smirnoff armsaima võrdluse oma töö kohta: „Ma olen lihtsaim tööline, kellelegi tundmata vagunihaakija minu kutse on: ühendada inim-hingi Kristuse külge“. —

Ükski „Ühendus Kristuses“ liigetest ei või ütelda Issanda ees, et Smirnoffid on kutsunud kedagi oma juure või mõjutanud vastu võtma nende isiklikku autoriteeti. Smirnoffid on ise alati palunud neist kunagi midagi head mitte kõnelda, kuid meie Ühingu ja Smirnoffide vaenlased ise on kutsunud esile selle fakti, et meie nende eest kaitseks oleme sunnitud välja astuma. Mitte Smirnoffid oma mõjuvõi-

muga ei hoiavad meid koos, nagu püüavad selgeks teha vaenlased tahtes maha tallata nende puht-vaimlikke omadusi, vaid **nende sisemine vaimlik elu on meile eeskujuks ja vaimlikuks kooliks.** Mina isiklikult ja rida teisi isikuid on leidnud vaimliku töö ja pöördunud tagasi kõlblise elu juure just selle tõttu, et meile avati tee sisemise vaimliku elu juure. Mispärast ei otsusta usklikud minna seda teed? — seda mõista on lihtne. Kõige pealt sisemine vaimlik elu avaneb ja saavutatakse ainult peale täieliku patukahjatsuse möödunud patuse elu pärast, ja patukahjatus on lõpetatud ainult siis, kui hing on saanud pattude-andeksandmisetunnistuse Kristuse Enese käest. Teine tingimus on tõelik ümberpöördumine, s. o. kui inimene loobub kõigest ilmalikust ja isiklikust täieliku eneseärasalgamise juures. **Ainult tõelikult ümberpöördunud hing võib olla alalises elavas sisemises ühenduses Issandaga! Niisugune hing saab Jumalalt vastuseid oma palvetele ja on Tema juhatus all. Ainult nende tingimuste juures on võimalik sisemine vaimlik elu ja vaimlik kasvamine.** Selge, et isikud, kes ei ole lõpetanud ümberpöördumist ja kes elavad välist kristlikku elu ning ei täida Kristuse käske, ei või elada sisemist vaimlikku elu. Sisemine, puhtvaimlik elu elavas ühenduses Issandaga annab jõudu kristlik kõlblistele kõrgustele tõusmiseks — Kristuse kaaskannatuseks. Kristus avab niisuguses hinges uue vaimliku isiksuse, kes ei osastu maailma, patuella ja ainelistesse huvidesse, vaid esineb Jumala omandina, elab Tema nime austamiseks.

See on „Ühendus Kristuses“ siseelu ideaal: „**Austada Jumalat, teenida ligemist ja surra enesele!**“ *Karl Nusar*

Ülevaade Ühingu välissuhetest.

Kristlik ühing „Ühendus Kristuses“ on kaheksa kuune laps. Rõõmsa südamega astusid asutajad töö juure tundes, et nii palju õilsat, sügavalt ideaalset kutsub, kohustab Armastusega, sügava hoolega astuti igat sammu, et avaneks võimalus täie innuga ligemist ainult armastada ja aidata.

Kas on siis võimalik, et sarnaste õilsate sihtidega, püüdjad inimesi keegi veel tahaks segada ja takistada?

Tõepoolest mõeldav see ei ole — võimalik aga küll, sest aeg ja olukord on toonud esile mõndagi üllatavat.

Laps on alles kaheksa kuud vana, vajab ja pakub sõprust ja armastust, aga juba näidatakse sõrmega — see laps tuleb hävitada, sellele ei tule anda eluõigust.

Miks siis nii teravalt? —

Tuuakse ette põhjused — laps ei lepi kõikidega, ekspluateerib teisi inimesi, õpetab kaitseväeteenistuse kohustusist kõrvale hoidma, äratav lahkkelisid perekondades ja et sellel süüdistuste kompleksil ei puuduks ka veel üks tüse kollane joon, siis lisatakse juure — ebakõlbline elu.

Ühesõnaga — riigivastane tegevus!

Vaatleme lähemalt, milles siis asi õieti seisab, sest tundes vanasõna „kus suitsu seal tuld“ võib nii mõnigi inimene mürgistada vastu võttes valet.

Suure ja tänuväärse töö on teinud juba politsei ümber lükates kõik süüdistused ja igasuguse riigivastasuse.

Meie n. n. „avalik arvamine“ ära trükides nähtavasti osalt politseilisi andmeid on aga „omalt poolt“ siiski peatuma jäänud ja alla kriipsutanud süüdistusele perekondade lõhkumine.

Miks nimetatakse siis veel üldse seda süüdistust, kui asja põhjalikult uurinud instants ei ole tõmmanud seda resolutsiooni? Selle viimase asjaolu analüüs selgitab kogu küsimuse mõistatuslikkuse.

Avan kohe tuuma:

Pahameele kõige sügavamaks põhjuseks on see, et kristliku ühingu „Ühendus Kristuses“ suur karmus enese üle mõistab kohut teiste üle! Ta ei mõtle nii, nagu tavaliselt mõeldakse, ta ei talita nii, nagu

tavaliselt talitatakse, ta ei ela nii, nagu tavaliselt elatakse. Ja muud polegi enam vaja. Küllalt kui inimene vaid sirutab oma käe Kristuse ideaalide poole, kui juba karjutakse: „poo ristil!“

Ja siin on põhjus — tuum.

Kõik muu on ainult detailne ja kunstlikult väljaotsitud. Kui Kristus astub perekonda, siis sünnib ju alati jaotus — kes poolt, kes vastu s. o. tulevad lahkarvamised. Kuna see nii loomulik on, miks siis mitte sellega leppida?

Selge on, et antud olukorras, kus mingisugust süüd ei leitud ja midagi ometi leida taheti — muud enam üle ei jäänud kui apelleerida sellele, et valitsevad lahkarvamised.

Küllalt nüüd sellest — **matame nüüd kõik need teravused ja püüame leida, aru saada ja austada neid, kes kõik ohvriks toovad, et minna Jeesuse Kristuse järele.** Ükskõik siis, kuhu organisatsiooni see inimene kuulub.

Edgar Krusenber.

Erak-hing.

Lumivalge mäehari hingas helesinise taeva all... Teda valgustas palav päike ja mängles kiirtega ülevalgudes kõikides värvides tema sätendavas teemantis. See mäehari tõusis kogu maakoha kohale ja mõõtmata kõrguses ta säras oma taevaliku iluga... Üksilduses, valgudes ühte taevatega, tema elu helises kannatava armastuse palves... Tema süda oli avatud kõikidele kannatustele, kõikidele raskete elamuste akkordidele nõrkeva inimsoo orus...

Õnnetute ohvrite oigamine, mõistetamata hingede pisarad... lõhestunud südame kibe nutt... Igavesti uinunute haudne nurin... See kõik jõudis lumivalge mäetipu peen-kuulmiseni...

Mäe jalal orus kees käratsev linna elu... Selle linna inimesed hukkusid pattudes ja kirgedes... Nende kuritegude verine jõgi ümbritses linna... Ei olnud kedagi, kes oleks õpetanud neile tõde... ei olnud kedagi, kes oleks sidunud kinni nende mädahaavu... Hukuvad inimesed sirutasid käed ja palusid abi...

Ja lumivalge mäehari otsustas jätta maha oma püha üksinduse õndsuse ja laskuda kannatavas armastuses nende pimeduse ja kurjuse ohvrite juure...

Ta sirutas käe nendele oma janunejatele ja kutsus neid puhtasse helesinisesse taeva... Ta avas neile Kolgata Ohvri sala-

duse — Kristuse Vere väe suure saladuse, mis peseb ära kõik patud ja ülekohtused teod... ainult et hing otsustaks tulla välja sellest linnast, otsustaks maha jätta oma patuse mineviku.

Ja läksid hüüu peale lumivalgele harjale väljavalitud hinged, kelles süttinud Jumalik säde...

Nad läksid nuttes, sügavas patukahjatuses... Ja langesid maha nendelt hingedelt nende määrdunud ja verised rüüd... Neid pesti puhtaks Tema Veres... said andestatud Tema poolt... Ajasid selga heledad Kristuse Õigustuse rüüd ja läksid Isanda mäele.. Ikka kõrgemale... ikka lähemale taevale...

Möödus aeg ja lumivalge mäetipu ümber ilmusid paljud teised... Ehk küll vähemad kasvult — puhtate päästetud hingede kingud... Kristuse Päike valas välja nendele jugadena igavestes kiirtes Oma Jumaliku armastuse...

Elavas ühenduses Jumalaga kõlasid nende mäeharjade palved... Ja tõustes taevate poole avasid hukkuvale maale igavese päästmise kiirgavas taevas...

O hinged, armastatud hinged, kuulge ka teiegi lumivalgete harjade kutset: **jätke maa ja tõuske taevassel!**

O, tõuske!

Õde Kristuses *Nataly Smirnoff.*

Sektantide eksitusi.

Esimene eksitus.

Inimesed, saavutamata täielikku ümberpöördumist, loevad ennast ümberpöördu- nuteks, põhjendades sellega, et nad on vaimlikult ülesärganud. Ärkamine ei anna veel vaimlikku alust ja õigust lugeda ennast ümberpöördukuks. Jumala Sõna järgi on tõelikult ümberpöördu- nud ainult need usklikud, kes Jumalalt on saanud sisemise pattude andeksandmise tunnistuse. I Joh. 5, 10–11. Usklik pitseeritakse selle tunnistusega Pühavaimu poolt ja saab Kristuse armuõnnistust. Eves. 1, 13; 4, 30. See läbi uueneb süda täiesti ja annab ümber- pöördu- nule võimaluse patu ja maailma mahajätmiseks ning uue elu algamiseks, minnes Kristuse teed s. o. enese ärasal- gamise ja isiklikule elule suremise teed, nagu õpetanud Kristus ja Tema apostlid. Luuk. 14, 33; Joh. 12, 24. Ülesärganutel puudub sisemine jõud patu, maailma ja saatana ära- võtmiseks kuna neil on veel vana süda. Nad on ilma Kristuse armuõnnistusest ja võivad seepärast kergesti maailma tagasi pöörduda. Tõelikult ümberpöördu- nud võivad ära patu ja maailma Kristuse jõuga, mis aga puudub ärganutel. Sel põhjusel ei või ärganu saavutada midagi vaimlikku, kui ta ei too täielikku patukahjatsust*) ja ei saa pattude andestuse tunnistuse.

Teine eksitus.

Peaaegu kõik usklikud loevad juba ümberpöördu- des ennast päästetuteks ja püha- deks. See on hädasohtlik eksitus.

Täieliku patukahjatsuse ja ümberpöördu- mise läbi saavutatakse ainult pattudeandes- tus ja patusest elust vabanemine. Apst. 3, 19.

Ümberpöördu- mise läbi antakse ainult võimalus Kristuse armuõnnistuses taotella pühadust, päästmist ja täiuslikkust.

Pühadus ja päästmine saavutatakse suurte jõupingutustega ja töövaevaga terve elu kestel. I Peetr. 1, 9; 2, 2; Rooma 13, 11; Vil. 2, 12.

„Puhas ja püha seisukord saavutatakse surma läbi vanale inimesele, sest see, kes elab lihas ei või olla Jumala meele järgi“. Rooma 8, 8. „Liha ja veri ei või pärida Jumala Riiki“ I Kor. 15, 20. Vana—Adama surm on tähtsaim, kuid samal ajal raskeim saavutis vaimlikul teel, seepärast usklikud vaikivad hoolega sellest suurest ja vajalikust saavutisest minnes mööda Kristuse ristist, mis seisab oma isikliku elu ärasalgamises ja surmas kõigele patusele,

*) Eesti keelses Piibli tõlkes on patukahjatsuse asemel meeleparandus, mis aga ei vasta Piibli alguskirjas mõeldud mõistele.

Usklikud, kes ei võta vastu Kristuse risti ei või saada Tema õpilasteks. Luuk. 14, 27, 33.

„Need, kes kuuluvad Kristusele, on lõõnud risti liha kirgedega ja himudega“. Kal. 5, 24.

Meie päästmine ei olene meie veenetest, vaid sellest kuidas meie elame. Küsimuse olu seisab selles: kas meie saavutame oma isiklikus elus puhtust ja pühadust, eneseära- salgamise ja kõigile patusele ja ilmalikule suremise teel. Rooma 6, 7. **Kes ei löö risti oma liha, see lööb risti Kristuse eneses.**

Kolmas eksitus.

Paljud usklikud arvavad, et nad juba ümberpöördu- mise juures kohe saavad Pühavaimu ja elavad läbi vaimliku uuesti- sünni. See ei ole kooskõlas Jumala Sõnaga. Jumala Sõna avab kolm sündi, mis leia- vad aset järk-järgult üksteise järgi. Nii oli apostlitega. **Esimene on sõnast sündimine.** (Jaak. 1 18; I Peetr. 1, 23). **Teine on vaimust sündimine** (Joh. 3, 3 ja 5) **Kolmas on sün- dimine Jumalast** (Joh. 1, 13; I Joh. 3, 9; 5, 18).

Sõnast sündimine on esimene. See sündimine tuleb Jumala Sõna kuulisest, elava usu läbi sõnasse kui Jumala tõesse. (Rooma 10, 17). Selle sündimise juures saab usklik Kristuse armuõnnistust ja südame uuenduse. Sõnast sündi nimetatakse kokku- leppe alusel **ümberpöördu- miseks**. Vaim- likult on see nii: sünnib ümberpöördu- mine surmast ja patuelust Jumala ja Kristuse poole. Ümberpöördu- nu jätab maha patu ja maailma.

Teine on uuestisündimine Jumala vai- must. Vaimust uuestisünni juures saab usklik Püha Vaimu jõudu Jumala käest ja täieliku sisemise ümbersündimise, mida Kristus nimetab uuestisündimiseks ülevalt Joh. 3, 3–8. Vaimliku uuestisünnita ei või olla mingeid vaimlikke saavutusi. Usklikud ei tohi enne Püha Vaimu saamist minna vaimlikule tööle. Kristus on seda keelanud Luuk. 24; 49; Apostl. 1, 4. Püha Vai- muta puudub usklikudel vaimlik tunne- tus, aga vaimliku tunnetusest on võimata vaimlikult kasvada. Kõike vaimlikku õpe- tab Püha Vaim. Joh. 14, 26; 16, 13; II Peetr. 1, 20.

Vahe sõnast sündinu ja vaimust uuesti- sündinu vahel seisab selles, et sõnast sün- dinu võib pöörduda tagasi maailma, aga vaimust sündinu ei saa enam maha jätta Kristuse teed. Vaimust uuestisündimist saadab ebaharilik vaimlik jõud ja Püha Vaimu tegevus inimese sees. Vaimust uuestisündinu ei või kahelda oma uuesti- sünnis. Ta ei või öelda järgmisi sõnu:

„Ei tea, kas olen sündinu vaimust või ei“.

Kui usklikul puudub avalik juhatust ja juhtimine Pühast Vaimust ja jõud patu võitmiseks, siis on see tunnistuseks, et tal puudub Jumala Vaim. Püha Vaimu ei või saada märkamata, s. o. ülevaltsündinu enese teadmata.

Kolmas on sündimine Jumalast: see on sünd peale surma vanale inimesele, kui meis avaneb **Kristus ja Tema elu**. I. Peetr. 1, 3. Millises seisukorras usklik võib tunnistada: „Nüüd ei ela mitte mina, vaid Kristus minus“! Kol. 2, 20. See sündimine võib asetleida ainult siis, kui kõik inimese olemus muudab oma sisu ja osastub Jumaliku Olemusse surma läbi vanale Adamale. II Peetr. 1, 3–4. „Kui see teis on ja suureneb, siis teie ei jää mitte ilma deluta ja viljata meie Issanda Jeesuse Kristuse tunnetamises; aga kelles ei ole seda, see on pime, on sulgenud silmad ja on ära unustanud endiste pattude puhastamise“! II Peetr. 1, 8–9. Selles, juba muudetud olevuses ei ole enam Jumala Sõna järgi patu tundemärke ja seepärast ütleb Püha Sõna: „Jumalast sündinu ei tee pattu“! I Joh. 5, 18. Jumalast sündinu ei tee mitte ainult pattu, vaid ta ei või teha, sest ta on sündinud Jumalast. I Joh., 3, 9. Sündimine Jumalast erineb kahest eelmisest sellepolest, et Jumalast sündinu ei tee pattu, kuna kahes esimeses seisukorras on langemine võimalik.

Neljas eksitus. Paljud usklikud, ilma igasuguse vaimliku õiguse ja mingi tunnistusega, usutavad ennast ja teisigi selles, et nad on Jumalalapsed. Ka pattudeandeksandmise juures on tarvis saada sisemine tunnistus Jumalalt. Jumalalasteks loetakse ainult neid usklikke, kellel on **tunnistus Kristuse Vaimult**. Kristuse Vaim annab pojastuse*) kohta selge tunnistuse südames. Rooma 8, 15–16; Kol. 4, 6. Usklik, kellel puudub see tunnistus, ei ole Jumala laps, see on „isehakanu“. Tunnistus pojastamise kohta antakse peale Püha Vaimu saamist, sest enne seda võivad usklikud veel maailma tagasi pöörduda. Kellel puudub see tunnistus, ei oma õigust nimetada ennast Jumala lapseks. Niisugused usklikud võivad ennast nimetada ainult Jumala rahvaks, kellele antakse võimalus Kristuse läbi saada Pühavaimu ja saavutada pojastumist. Pojastamine Kristuses on suur vaimlik saavutus, mida võib kättesaada ainult täieliku isikliku elu ärasalgamise ja täieliku Kristusele andumise juures. Jumala laps peab täielikult kuuluma oma Isale ja oma Päästjale. Tal ei pea olema oma tahet ega isiklikku elu. Kõik Jumalale ja Tema auks.

Viies eksitus.

Paljud vastümberpöörduvad usutavad, et nad on ära surnud vana Adamale, s. o. lihale, ilma et neil oleks mingit mõistet nende läbielamuste sisust. Nad arvavad, et lihasurm sünnib kuidagi korraga, nende eneste märkamata. Lapselik naiivsus! — Vana inimese surm sünnib kestvama ajajooksul, vaimlikult kirjeldamata valuliselt, suurte sisemiste jõupingutustega ja alalise võitlusega liha patuste avalduste vastu. Pühavaim avastab liha ja viib täide suremise kõikidele liha patustele avaldustele. Seepärast ei ole mingit võimalust enne Püha Vaimu saamist täideviia Vana Adama surma. Jumala Sõna kõneleb meile sellest, et lihateod tuleb ära suretada Vaimuga. Rooma 8, 11; 13. Kui usklik usutab, et ta on lihale ära surnud, aga Püha Vaimu ei ole saanud, siis on see vale. Inimesel puudub mõistegi liha avaldusest kuni Püha Vaimu ei ava tema sisu ja väljendusi meie liikmetes. Rooma 7, 23.

Kuues eksitus.

On üks liik eksivaid usklikke, kes kindlitavad, et pattude andestust ja päästmist võib saavutada erandlikult usuga — patukahjatsuse ja ümberpöördumiseta. Kõige jämedam eksitus, mis kõneleb vastu tervele Jumala Sõnale. Pattude andeksandmist ei või kunagi saada patukahjatsuse ja ümberpöördumiseta. Apost. 3, 19. Kuid päästmist ei või saada patuandestusest. Patukahjatsuse käsk on antud vahenditult Jumalalt ja Jumal käseb kõikidel inimestel igal pool kahjatseda. Apostl. 17, 30. Usk aitab kaasa vaimlikkudeks saavutisteks ainult sel juhtumisel, kui inimene toob patukahjatsuse ja jätab maha patuse elu. Terve Piibel räägib patukahjatsusest. Ainult saatan võis sisendada inimesesse mõtte patukahjatsuse mõttetusest. See on jame ereetiline õpetus. Niisuguseid inimesi on tarvis rohkem karta, kui saatanat ennast. Ja halba on sellest õpetusest enam kui saatanlikest sisendustest. See on see usk, mis on saatanal, ilma patukahjatsuse ja ümberpöördumise tundemärkideta. Uskudes Jumalasse saatan ei too pattukahjatsust oma üleastumises ja patustab väsimata.

Missugusest usust kõnelevad need eretikud? Missugune usk päästab: kas see usk, millest kõnelevad nemad või Jumala usk, millest kõneleb Kristus? (Mark. 11, 23.) Eretikute usk on tühi ettekujutus ja enesekindlus ja muidugi päästa ei suuda. Kui nad kõnelevad Jumala usust, mis ka ainult päästa võib, siis avaneb see südames peale tõelikku, sügavat patukahjatsust.

*) pojastamine — lapsestamine (усыновление).

Kristus ütles: „Kahjatsese ja uskuge...” Mark. 1, 15. Tähendab patukahjatsusest on võimata uskuda (usklikuks saada). Ainult patukahjatsus avab Elava Jumala usu südames.

Patukahjatsusest on võimata maha jätta patt ja maailm ning alata uut elu. Alguses on tarvis saada patud andeks, patukahjatsuse läbi leppida Jumalaga Kristuse Veres. Ainult siis võib alata „uut ja elavat” teed. Kristus ütles: „Kui teie ei kahjatse, siis teie hukkute”. Luuk. 13, 3–5.

Seitsmes eksitus.

On usklikke, kes igale Jumala Sõna tekstile juure panevad oma mõtte, niisuguse, mis neile isiklikult soovitatav panna Jumala Sõna sissu. Iga tekst saadetakse isiklikkude vaadete seletusega ja lihtsate kuulajate usutamiseks, kes ei tea Jumala Sõna, et Piiblis just nii on kirjutatud. Peale mõnituse, sünnib selle teoga veel suur vaimlik ülekohus: need usklikud esitavad oma arvamuse ja oma vaated Jumala Sõnana ja kinnitavad Jumala Sõna autoriteediga oma isiklikku, inimlikku õpetust. Paljud kuulajad mõtleavad omas lihtsuses, et usklikud avavad neile Jumala Sõna õige mõtte ja kõrgelt hinnates Jumala Sõna autoriteeti võtavad vastu kõik, mis usklikud omalt poolt neisse sisendavad.

Issand keelab valjult Jumala Sõnasse midagi inimlikku juure lisada, või ära võtta Jumala Sõna tõelikust mõttest. 5. Moos. 4, 2; 12, 32; Ilmut. 22, 18–19.

Samuti ei tohi Jumala Sõnasse pandud tõelikku mõtet varjata ega saladuses hoida. Omavoli Jumala Sõna seletamises on põhjustanud arvutute sektide tekkimise. Teoviisi, välja anda võõrast omana, karistatakse ilmalikkude inimeste tegelikus elus vanglaga, usklikud aga välja andes oma vaateid Jumala Tõena ei oma isegi mõistet niisuguse sammu kuritegelikkusest. Mõned neist õigustavad ennast sellega, et need ei moonuta inimsõnu, vaid Jumala Sõna. Nagu oleks inimlikud sõnad väärtuslikumad ja hinnatavamad Jumala Sõnust.

Kaheksas eksitus.

Paljud usklikud kinnitavad, et ainult nende organisatsioon ja elu kooskõlas nende isikliku, inimliku õpetusega võib päästa, aga teised religioossed organisatsioonid päästa ei või. See väärusk sunnitakse liikmetele peale nii tugevasti ja nii kaua, kuni nad hakkavad uskuma, et päästmise õigus kuulub ainult nende organisatsioonile. Kus on siis kirjutatud sellest Piiblis, et päästmist võib leida mingist inimeste organisatsioonist. Milline ohkus ja enese kiitus! Teisi alandada ja ennast ülistada.

Jumala Sõna tõestab meile, et päästmine tuleb Kristuselt ja saavutatakse sügava ja tõemeelse patukahjatsuse ning ümberpöördumise läbi.

Pattu kahjatseda ja ümber pöörduda võib igalpool. Selle sihi saavutamiseks ei ole tarvis mitte organisatsioon, vaid tõemeelne tahtmine maha jätta patust elu ja leida Jeesust. Inimesi ei päästa mitte inimlik veendumus, nende isiklik õpetus ega organisatsioon, vaid püha elu Kristuses, mis saavutatakse Kristuse armuõnnistuse läbi. Inimesi päästab Kristuse armuõnnistus aga mitte inimlik organisatsioon Tiituse 2, 11–12; Apst. 15, 11; Eves. 2, 8.

Tarvis on kutsuda hingi Kristuse juure, aga mitte inimeste juure. Kristus kutsub inimesi Enese juure: „Tulge Minu juure”. Matt. 11, 28.

Üheksas eksitus.

On ka niisugune liik sektante, kes kinnitavad, et päästmine saavutatakse erandlikult ristimise läbi ja ruttavad seepärast ristimisega, ristides isegi ümberpöördumatuid. Ristimine on käsk ja vaimlikudel põhjustel on selle käsu täitmine igale ümberpöördunule tarvilik, kuid selle käsu täitmisest ei olene meie päästmine. Ristimine on ainult väline tunnistus siseimisest otsusest ära surra vanale inimesele s. o. ära surra isiklikule elule ja elada Jumalale. Rooma 6, 3–6. Ristimisel ei ole mingit jõudu, kui usklik ei ole teinud otsuse surra ära enesele. Veel vähem toob ristimine vaimlikku kasu neile, kel puudub isegi mõiste ümberpöördumisest. Ärgu kiirustatagu inimesi ristimisega, vaid rutatagu ümberpöördumisega. Mis kasu on ristida ümberpöördumata inimest? Ristimine ise, vastava otsusega (salata ennast ja surra enesele), ei anna midagi. „Kas teie tõesti ei tea seda, et meie kõik, ristitud Jeesuses Kristuses, oleme surma ristitud”. Rooma 6, 3. Ristimises, nagu ütleb tekst, meie mattume surma. Rooma 6, 4. Tõlkes tähendab sõna „ristimine”—millegisse vajumist, millegisse mattumist; siit järgneb, et ristimine on määratud erandlikult nendele usklikele, kes otsustavad Jeesuse pärast surra enesele.

Kümnes eksitus.

Paljud usklikud, langedes patusesse seisukorda, kinnitavad, et neil on siiski igavene elu, vaatamata sellele et nad patustavad. Kui ilmalikud patustavad, siis töötavad usklikud neile põrgut, kui nad aga ise patustavad — kõnelevad: „Kristus on meie eest surnud!” — Milline teotus Kristuse Ohvri vastu! Kristus, andestades patusele, ütles: „Mine, ja ära edaspidi patusta!” Joh. 8, 11.

Kooskõlas Kristuse sõnadega andestatud patune ei pea enam patustama. Iga patune kuulub kohtu ja karistuse alla ükskõik, kas patustab ümberpöördu või ümberpöördumatu. Jumal ei eelista kedagi. Kuid kui usklik patustab tahtlikult, siis ei jää enam ohvrit patu eest, vaid hirmsa kohtu ja ägeda tule ootamine. Hebr. 10, 26-27.

Patusel maailmas, kes ei ole tunnetanud tõde, on rohkem lootusi Jumala halastusele kui usklikul, kes tahtlikult patustab.

„Sulane, kes teadis isanda tahtmist, ja ei olnud valmis: ja ei teinud tema tahte järgi, saab palju lüüa. Aga kes ei teadnud, ja tegi karistuse väärt, saab vähem lüüa“.

Luuka 12, 47-48. (Tõlge vene keelest).

Üheteiskümmes eksitus.

Kuulutades teistele Jumala Sõna, usuvad sektandid ise vähe sellesse, mis on kirjutatud ja on teistest vähem huvitatud Jumala Sõna täpsast täitmisest, seda tunnistab nende elu, mis erineb põhjalikult evangeelsest elust. Nemad ei loobu oma isiklikust elust ja ei sure vanale inimesele nagu käskinud Kristus, küll aga valivad välja laiad ja mugavad teed Matt. 7, 13-14; 11, 12; Luuk. 14, 33; Joh. 12, 24. Vastuseks Jumala Sõna käsule: „Ristilüüa liha kirgedega ja ihadega (Galat. 5, 24)“ nad ainult muigavad ironiliselt. See kategooria usklike ei taha kuulda vanale inimesele ärasuremisest, nagu ei maksaks nende kohta see Jumala Sõna käsk. Nad arvavad, et nende ja Jumala vahel on niisugused sõbralikud vahekorrad, et neile ei ole sugugi kohustuslik Jumala Sõna täitmine. See käsk on küll kohustuslik teistele, kuid mitte neile! —

Terve sektantide ülevalpidamine näitab nende uskmatust Jumala Sõna tõesse. Haiguste puhul pöörduvad nad abi järele mitte Jeesuse, vaid inimeste poole ja ei usu ise seda, et Jeesus võib meie ajal teha terveks tegemise imet. Nad usuvad Jumalasse, kes midagi ei suuda. Selle asemel, et proovida oma elu Jumala Sõna järele — kahjatseda oma pattudes ja luua õige, vaimlik läbikäimine Jeesusega, usklikud lakkavad uskumast Jeesuse vägevasse jõusse, nagu ei oleks nemad kaotanud elava usu, vaid Kristus on kaotanud imetegemise väe. Kitsastes ainelistes oludes ei pöördu nemad mitte Jumala, vaid inimeste poole. Nad ei tunne üldse tõest usu elu ja elavad kui paganad lugematutes ilmalikkudes muretsemistes. Matt. 6, 31-32.

Niisuguse uskmatuse tagajärjena nende poolt, esineb Jumala Sõna kriitika, mida

saadavad sagedasti varjatud tagamõtted: mitte vastu võtta seda, mis neile ei meeldi, s. o. mis avastab nende seisukorra ja ülevalpidamise. Lastes „vaba“ suhtumise Jumala Sõna täitmisesse, nad võtavad vastu selle, mis neile meeldib, aga teistes küsimustes nad ütlevad: „Meie oleme sellest vabad.“ Tuleb välja, et ühede Jumala Sõna kohtade täitmine on neile kohustuslik, ülejäänud aga neid millegiks ei kohusta. Usklikud ise on võtnud enesele vabaduse vastu võtta ainult seda, mis neile meeldib ja vahele jätta seda, mis neile ei meeldi. Oli niisugune juhtumine: „Ma pöördusin ühe kuulutaja poole küsimusega, et mispärast sööb ta verd, kui see on keelatud Jumala Sõnas. Apostlite teod 15, 20; 29; 3. Moosese r. 3, 17; 7, 26; 17, 14; 5. Moos. 12, 16; 23; 15, 23. Ta vastas mulle: „Ma olen vaba nendest eelarvamusist“. Tuli välja et kooskõlas selle sektandi veendumusega Jumala Sõna on eelarvamus ja et sektandid ise seisvat kõrgemal neist eelarvamusist. See kuulutaja loeb ennast vaimlikult „täiskasvanuks“ ja seepärast täpne Jumala Sõna täitmine ei ole temale kohustuslik. Saatanlik vaimlikkus — tuua ette niisugune mõiste vabadusest, mis keelab Jumala Sõna täpsat täitmist.

Nähe, et sektandid seletavad omal viisil Jumala Sõna kohti, annab ilmalikkudele inimestele õiguse esitada süüdistuse selles, et sektantidel on „oma“ Piibel. Ilmalikkudel inimestel on aga süüdistuseks teine alus. Nad arvavad, et sektandid tõlgivad ja annavad välja oma Piiblit, kuid sektandid teevad seda teisiti: nad jätavad välja Piibli vaimliku mõtte ja panevad Jumala sõnadesse inimliku mõtte, nii nagu seda teevad ilmalikud kuulutajad (pastorid, preestrid ja teised isikud) Tuleb välja, et sektantidel on tõepoolest oma Piibel, s. o. nemad panevad Piibli seletusse vaimlikel põhjusil **oma** mõtte ja oma veendumused. Suurem osa sektantide kuulutajatest ei oma Püha Vaimu, mis õpetab ja juhatab iga tõe juurde. Lihaliku mõistusega, Püha Vaimu abita ei või aga leida Jumala Sõna vaimlikku mõtet. II Peetr. 1, 20. Sel alusel keelas Kristus Oma õpilastel enne Püha Vaimu saamist teenistusse minna. Luuk. 24, 49; Apostl. teod 1, 4. Sektantide kuulutajad ühtviisi ilmalikkude pastoriga loevad küllaldaseks, jutlustaja nime saamiseks, läbi teha usulised kursused või vastava seminari. Nemad kaalutlevad, et ilmalikud teadmised võivad asendada Jumala Vaimult antavat vaimlikku tunnetust. **Milline vaimlik arenematus!**

Kaheteiskümnes eksitus.

Paljud usklikud eksivad selles, et nad ei erista kaht üksteisest erinevat mõistet ja olukorda sisemise seisukorra järgi: Igavest elu Jumala Riigist. Nende õpetuse järgi lähevad kõik Jumala Riiki vaatamata sellele, kas nad seda oma vaimliku kasvu järgi on saavutanud või mitte. Sektandid on helled Jumala armu arvel ja paljud neist töötavad überpöördumatutele Jumala Riiki, kuid tingimusel, et nad astugu **nende** organisatsiooni. Kristus annab täpsa seletuse nende mõistete kohta vestes rikka inimesega. Matt. 19, 16–26; Mark. 10 ja Luuka 18. Kristus ütles: „Kui tahad minna igavesse ellu, siis täida käsked“. Rikas vastas, et ta on täitnud käsud; selle peale kõneleb Kristus temale: „Kui tahad olla täiuslik ja minna Jumala Riiki, siis müü kõik ära, jäga vaestele, siis omandad taevas väärisvara ja tule ja järgi Minule“. Kristuse öeldud sõnadest on selgesti näha, et igavene elu on üks vaimlik saavutus, Jumala Riik aga teine. Igavest elu võib saada iga überpöördunud usklik Joh. 3: 36, s. o. Issanda käske täita, teiste sõnadega ainult väiliseid häätigusid teha; see vastu lähevad Jumala Riiki pühad, kes on saavutanud täiuse ja töötavad oma sisemise seisukorra kallal. Nad kaevavad ja süvenevad Kristuse nõuande järele (Luuka 6: 48) oma seisukorras ja järgivad samm-sammult Jeesusele. Maised, kes ei ole saavutanud vaimliku seisukorra, saavad päranduseks maa; vaimliku seisukorra saavutajad saavad päranduseks taeva. I. Kor. 15, 40; (Vilip. 3, 19–20; Koloss. 3, 2, 5.) Keegi, kes ei ole saavutanud pühadust, ei näe Jumalat, Heebr. 12, 14; I. Tessal. 4, 3–4. Vaja on vastav vaimlik seisukord, et sattuda taeva ja näha Issandat palest palesse. Lihalikus seisukorras, millest usklik ei taha välja astuda, ei saa taevasse: „**Liha ja veri ei või pärida Jumala Riiki**“. I. Kor. 15, 50. „**Lihast elav ei või olla Jumala meele järele**“. Rooma 8, 8. „**Need sõnad peavad olema sinu silmade peal seoseks**.“ 5. Moos. 6, 8.

Kolmeteiskümnes eksitus.

Usklikud kinnitavad, et mingil juhul ei tohi paljastada usklike patte, kuna see kukutab nende autoriteeti. Muidugi see kukutab nende autoriteeti! — Aga kas see fakt ise, et usklikud patustavad, ei kukuta nende autoriteeti? Kas kõlbluseta elu ei ole häbituseks usklikele? Usklikud usutavad, et kui sellest mitte kõnelda, siis ju kõrvalseisjad sellest teada ei saa. Siit on selge, et usklikud ei karda mitte Jumalat, vaid inimesi. Eksitus on mõelda,

et tarvitseb ainult varjata pattused samud, ja keegi ei saa neist teada. Kristus ütles, et ei ole midagi saladuslikku: „Varem või hiljem, kuid kõik saab avalikuks.“ Mark 4, 22. Nii siis selge, et parem usklikele ise avada oma haavad patukahjatsemises Jumala ees, enne kui avab neid maailm. Viimane oleks valusam ja häbitavam. Usklike targutus selles küsimuses ei ole kooskõlas Jumala Sõnaga. Apostel kirjutab: „Patustajat noomi kõikide ees, et ka teistel oleks hirm.“ I Tim. 5, 20. Tänapäeva usklikud, ignoreerides apostlite korraldusi, varjavad patte. Niisugune samm loetakse nende juures heaks, kuid kui nad vihas või kurjuses on otsustanud häbitada oma ligemist (venda või õde), siis nad ei arvesta mingeid kombuse raame ja ajavad neid väsimuseta taga, laotades nende kohta kõige madalamat laimu. Samm, mida isegi ilmalikkude inimeste poolt karistatakse vanglaga. Jumala sõna keelab levitada laimu.*) Seevastu nad just seda teevad; samal ajal mitte tehes seda, mida käseb Jumala Sõna, aga nimelt ei noomi patustajaid. Piibel annab meile mõned näited, kus ühe uskliku üleastumiste eest (Israelis) Issand karistas tervet usklike seltskonda just selle pärast, et nemad varjasid patte (preester Iliase ja Israeli kuningate tegude eest). Kui usklikud avasid oma pattud ja kahjatsesid nendes, siis Issand juhtis kõrvale Oma viha. Rida Jumala Sõnas kirjeldatud piibliikke sündmusi tõestavad, et terve usklike seltskond oli karistatud üksikute liikmete pattude varjamise eest, aga nendel juhtudel, kui seltskond paljastas ja piitsutas teoviisi, Issand ei karistanud I Kor. 11, 31–32. Nii oli Vanas Seaduses; sama vaimlik kord hoidus alal ka Uues Seaduses apostlikus kirikus. Apostlid avastasid üksikute liikmete üleastumised ja tarvitasid süüdlaste üle apostliku võimu, mis Kristuse poolt neile antud (andestada ja vabastada) Näited: Ananias ja Sappira, Simon Nõid, rikas noormees ning teised. Jumala Sõna käseb: „visake välja kõlvatud usklike seast.“ I Kor. 5, 13. Tarvis on vali ettevalmistav juurdlus süüdistatava liikme kohta, et mõista kohut ja täide viia kõlvatu liikme kirikust väljaheitmise otsus. Juurdlus peab sündima selles korras, mis on määratud Kristuse poolt. (Matt. 18, 15–18.) Nii on tarvis talitada vaimlikkudel põhjustel: „et vähene haputaigen ei hapustaks kogu taigna“. I Kor. 5, 6. Need Kristuse sõnad on täitunud kristliku kiriku elus kõikides kristlikes kirikuis. Peale esimese sajandi kristlasi, taganedes apost

*) 2. Moos. 20, 16; 5. Moos. 5, 20.

likkudest korraldustest, hakati oma seas varjama patuseid ja ülekohtuseid. Terve taigen hapustus patuse haputaignaga ja Kristuse kirik sai ilmalikkude patuste inimete kogumiks. Jumala Sõna järele „saatanlik kogudus“. (Ilm. 3, 9).

Neljateiskümmes eksitus.

Enamus sektantlike jutlustajaid peetakse üleval palga eest mitmesuguste vaimlikkude organisatsioonide poolt. See kord kõneleb vastu Kristuse õpetusele. Kristus ütles: „Palgaline ei või olla karjaseks ja lambad ei ole tema omad ja seepärast ta ka ei hoolitse lammaste eest. Häädaohu puhul ta põgeneb nende juurest. Joh. 10, 12—13.“ Nendes Kristuse Sõnades

peitub sügav tõde: Tööpoolest, kui jutlustaja on palgal, siis puudub tal vaimlik hool oma lammaste eest, oma vaimliku karja eest, sest lambad ei kuulu vaimliku õiguse järgi mitte temale, vaid sellele isikule või organisatsioonile, kes palganud tema. Niisugune jutlustaja esineb lihtsalt palgalisena, palgateenijana. Lambad ei kuulu temale, vaid peremehele keda ta teenib. Kui palgalisel ei ole kasulik (vähe palka, kõlbmata korter ja muud sobimatud tingimused), ta jätab lambad maha ja jookseb teise kohta, kus temale pakutakse paremaid ainelisi elutingimusi. Hundid, kasutades seda, ajavad karjas laiali ja röövivad. Joh. 10, 12.

Kuidas peavad siis Jumala teenijad ära elama?—Vaatleme, mida Jumala Sõna sellest õpetab. **Issand on käskinud Evangeeliumi kuulutajail elada kuulutamise eest.** 1. Kor. 9, 14. Kuidas mõista Kristuse käsku? Mis tähendab „elada kuulutamise eest“? See ei tähenda, et kuulutaja võib kuulutada tasuta eest s. o. palga eest. Kuulutamine on Jumala and (Kingitus Jumalalt) äga Jumala andeid ei tohi müüa.

„Mida muidu olete saanud, seda muidu ka andke!“—ütles Kristus. Matt. 10, 8. Meie peame Jumala Sõna muidu kuulutama ja mingil juhul raha mitte võtma:

1. Seepärast, et meie võime kaotada Kristuse armuõnnistuse.

2. Sel juhul meie saame palgaliseks, sõltuvaks nendest inimestest, kes maksavad jultuse eest—ükskõik kuidas nad seda teevad. Kuulutaja, kui ta on Jumala Vaimust uuestisündinud, kaotab armuõnnistuse. Sõna väe ja töö sel juhul, kui tema astub teenima raha eest. See sünnib seepärast, et ta alati on kohustatud kooskõlastama oma jultuse palkaja veendumus-

tega. Selge, et neil kuulutajail, kellel ei ole Püha Vaimu ja Kristuse armuõnnistust, ei ole ka midagi kaotada. Kuulutaja, kes on täidetud Püha Vaimuga ja saadetud Kristuse poolt sellesse teenistusse, olgu täiesti vaba inimlikest mõjudest; ta kõnelgu ainult seda, mida Püha Vaim temale avab.

Kristuse Sõnu tuleb nii mõista, nagu on mõistnud Kristus Ise ja Tema Apostlid. Kristus ja Apostlid kuulutamise eest raha ei võtnud, küll aga võtsid vastu vabatahtlikke ohverdusi. Selleks otstarbeks kandsid nad kaasas kasti. Joh. 12, 6.

Igal Evangeeliumi kuulutajal on vaimlik õigus niisuguseid ohverdusi vastu võtta. Meie ajal aga mõistetakse vabatahtlikkude annetuste all igasuguseid korjandusi, mis on peale koosolekut. Neid korjandusi ei või nimetada vabatahtlikuks, kuna siin sünnib vägivald inimsüdametunnistuse vabaduse kallal.

Inimesi **sunnitakse ohverdama.** Nõrgatahtelised ohverdavad niisugustel juhtudel, mitte seepärast et nad on nõus ohverdama, vaid seepärast, et neil on häbi teiste ees seda mitte teha. Usklikud teavad seda väga hästi, kasutavad ära inimeste nõrkusi ja nimetavad seda „vabatahtlikuks ohverdamiseks“.

Kristuse poolt sellesse teenistusse saadetud kuulutaja on Jumala teenija ja peab teenima Jumalat. „Keda tema teenib, sellelt peab ta ka oma palga saama“. 1. Kor. 9, 7.

Kuulutaja peab **usalduma täielikult Jumalale** ja anduma Temale täies usus Jumala Sõna tõesusse, et Jumal ei jäta maha. Issand Ise on öelnud: „**Ma ei jäta sind maha ja ei lahku sinust**“ Ebr. 13, 5. **Liha ja saatan hirmutavad inimest, ja kõnelevad talle:** „kui sa loodad ainult Jumalale, siis sa sured nälga.“—See on kõige alatim vale ja laim Jumala vastu! Ma vaene usklik, tunnistan terve oma eluga, et see on saatanlik vale; inimese poolt aga uskmatuse. See jätkus tuleb juurtega oma südamest välja kiskuda.

Jumal ei jäta kunagi neid maha, kes täielikult on **andunud ja usaldunud** Temale. Ainult uskmatuses võivad osutada usklikud niisuguses kriitilises seisukorras. Lootke Jumala peale ja jätke maha tühjad lootused inimeste peale.

Issand kõneleb: Neetud on inimesed, kes loodab inimesele ja teeb liha oma toeks ja **kelle süda eemaldub Jumalast.** Jerem. 17, 5. M. S.